

tilsidst uden at standse sin Gang. »Endnu i Aften skriver jeg til Amtmanden og minder ham om hans Løfte. — Jeg har vel mit Tøj i Orden? Lad Laura straks imorgen tidlig hænge mine Selskabsklæder ud i Luften og give dem en god Gennembankning. Ogsaa Kjolen — for det Tilfælde, jeg skal til Avdiens hos Ministeren. Og hvordan er det med Støvler?»

Inger blev helt fortumlet. Saadanne hovedkulds Beslutninger var slet ikke noget for hende. Hun bad ham om dog at give sig Tid til at tænke Spørgsmaalet rigtig igennem. Det havde jo ingen Hast, og de maatte da i hvert Fald først overlægge Sagen med hendes Forældre. Men derom vilde Per ikke høre tale. Han kunde bedst tage sig fri i disse Dage, sagde han, og desuden var Spørgsmaalet bleven drøftet ofte nok, ogsaa med hendes Forældre.

»Lad os nu faa en Afgørelse. Snakker vi længere om det, gaar det maaske som alle de andre Gange, og vi kommer aldrig til noget Resultat. Aa, Inger! Vi skal endnu engang tage et Basketag med vor Skæbne! Jeg længes selv efter det.« — Hans Skridt var bleven stadig stærkere, og han ligesom voksede under sin Tale. »Veed du forresten, at jeg selv i disse Dage har gaaet og tumlet med Tanker, der gaar i ganske samme Retning. Nu kan jeg fortælle dig om det. Du husker nok ham Ingeniør Steiner, den store Humbugsmager,